

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobkyně: **AUTO GAMES, a.s.**, sídlem Za Olšávkou 365, Uherské Hradiště, zastoupena Mgr. Michalem Varmužou, advokátem sídlem Kozinova 2, Šumperk, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2021, č. j. 27751/2021-900000-311, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 30. 6. 2022, č. j. 52 Af 56/2021 - 76,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Celního úřadu pro Pardubický kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 10. 2020, č. j. 38099-16/2020-590000-12, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2019 (dále jen „zákon o hazardních hrách“). Žalobkyně se dopustila přestupku tím, že dne 27. 11. 2019 v provozovně s názvem „HERNA BAR WINGS“ na adrese Soudní 154/1, Svitavy, provozovala hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování, které jí byly uloženy v povolení Ministerstva financí ČR, č. j. MF-28727/2017/34-40 (dále jen „základní povolení“). Žalobkyně nezajistila takové rozmístění kamer, aby z jejich záznamů byly patrné herní pozice koncových zařízení

technických her č. AGGS20181426, AGGS20181427 a AGGS20181437 a z nichž by bylo zřejmé, zda jsou tato koncová zařízení technických her v provozu a zda je na nich prováděna hra. Tím žalobkyně porušila povinnost uloženou jí v části V bodě 24 základního povolení. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 18 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 30. 7. 2021, č. j. 27751/2021-900000-31 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně částečně změnil (co do popisu skutku) a ve zbytku odvolání žalobkyně zamítl.

[3] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem uvedeným v záhlaví žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl.

[4] Soud uvedl, že nezbytným předpokladem dodržení podmínky podle části V bodu 24 základního povolení je zajištění takového rozmístění kamer, kvality a detailu kamerového záznamu, aby bylo možné zjistit stav monitoru koncového zařízení. Je věcí žalobkyně jako podnikatelky a profesionálky v daném oboru, aby sama rozhodla, jak uvedené splní. Stanovená podmínka nepřipouští více možností výkladu – kvalita a detail kamerových záznamů jsou buď takové, že lze rozeznat, zda je konkrétní koncové zařízení v provozu, či nikoliv. Jen tak lze uzavřít, zda je koncové zařízení plně funkční a je na něm možné hrát zvolenou hru. Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně, že žalobkyně porušila povinnost stanovenou v základním povolení, neboť z kamerových záznamů nelze identifikovat, zda jsou koncová zařízení technických her č. AGGS20181426, AGGS20181427 a AGGS20181437 v provozu a zda je na nich prováděna hra.

[5] Krajský soud dále konstatoval, že § 81 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), umožňuje správnímu orgánu vycházet pouze z kontrolních zjištění, pokud řízení o přestupku navazuje na výkon kontroly a skutečnosti zjištěné při kontrole považuje správní orgán za natolik úplné a dostatečné pro zjištění stavu věci, že již nepotřebuje provádět další dokazování. Neztotožnil se tedy s námitkou žalobkyně, podle níž byl porušen § 54 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), z důvodu neprovedení důkazu přehráním kamerových záznamů, jelikož kontrolující osoby zaznamenaly svá zjištění po zhlédnutí kamerových záznamů do protokolu o kontrole. Za dané situace nebylo důvodné ani účelné, aby správní orgán I. stupně po zahájení řízení o přestupku provedl důkaz přehráním kamerových záznamů.

[6] Krajský soud konečně neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, podle níž mělo dojít k nezákonnému postupu ze strany správních orgánů, pokud odmítly provést výslech svědka, který měl podle žalobkyně osvětlit, jak vnímat obsah kamerových záznamů. Krajský soud připomněl, že správní orgán není dle § 52 správního řádu vázán důkazními návrhy účastníků, je pouze povinen provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Smyslem svědeckého výslechu není, aby svědek vlastním či odborným názorem na obsah podkladů pro vydání rozhodnutí osvětloval správnímu orgánu, jak jiné důkazy vyhodnocovat či vykládat, nýbrž má vypovídat o tom, co sám viděl a slyšel, tedy vnímal vlastními smysly. Jelikož žalobkyně nevysvětlila, jaké konkrétní skutečnosti by výslech svědka měl osvětlit a proč je jeho výslech nezbytný k objasnění celé věci, správní orgán I. stupně ani žalovaný nepochybili, jestliže navrhovaný výslech svědka vyhodnotili jako neúčelný a nadbytečný.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatelka předně namítá, že skutkové závěry, z nichž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemají oporu ve spisovém materiálu a při jejich zjišťování byla porušena ustanovení pro řízení před správním orgánem takovým způsobem, že tento postup ovlivnil zákonnost rozhodnutí žalovaného. Krajský soud tak pochybil, pokud napadené rozhodnutí nezrušil.

[9] V této souvislosti stěžovatelka uvádí, že v řízení došlo k porušení jejích ústavně zaručených práv na řádné projednání věci. Správní orgány záměrně neprovedly důkazy vyvracející její obvinění z přestupku a zároveň porušily i její právo na obhajobu ve smyslu čl. 6 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť stěžovatelce znemožnily využít jejího práva na výslech svědků.

[10] Námitky vznesené stěžovatelkou již v průběhu správního řízení měly prokázat, že správní orgány nesprávně vyhodnotily kamerové záznamy, a tato svá vyjádření chtěla doložit navrhovanými důkazy – přehráním záznamů z kamer společně s výpovědí svědka, který měl jako zaměstnanec stěžovatelky odpovědný za instalaci a provoz kamerových systémů vysvětlit aspekty kamerového systému a dostatečnost umístění kamer v provozovně a ukázat správnímu orgánu, že neumí kamerové záznamy správně použít (z hlediska jejich technických možností).

[11] Provedení navrhovaných důkazů však stěžovatelce správními orgány nebylo umožněno. Stěžovatelka má za to, že z kamerového záznamu lze objektivně zjistit, zda jsou technická zařízení v provozu a zda na nich probíhá hra. Žalovaný tak ve svém rozhodnutí tvrdí skutečnost, která z důvodu odmítnutí provedení důkazů nebyla v celém řízení nijak prokázána. Správní řízení je tak dle stěžovatelky zatíženo vadou neprovedení důkazů, které by byly schopny vyvrátit závěry správních orgánů.

[12] Další námitka stěžovatelky se týká neodůvodněného zúžení rozsahu vymezení skutku v napadeném rozhodnutí. Přestože žalovaný konstatoval, že o zjištěném skutkovém stavu nejsou pochybnosti, dokazování je dostatečné a odvolání stěžovatelky není důvodné, vypustil část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž by vysvětlil, proč v tomto směru nejsou závěry správního orgánu I. stupně správné. Zároveň z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, jak a jaké důkazy žalovaný provedl, jakým způsobem je vyhodnotil, a proč ve zbytku skutku, v němž je přestupek spatřován, naopak závěry správního orgánu I. stupně obstojí.

[13] Po úpravě vymezení skutku žalovaným je stěžovatelce kladeno za vinu, že „nezajistila takové rozmístění kamer a kvalitu a detail záznamu, aby ze záznamu bylo patrné, zda jsou koncová zařízení technických her č. AGGS20181426, AGGS20181427 a AGGS20181437 v provozu a zda je na nich prováděna hra.“

[14] Stěžovatelka v této souvislosti zároveň podotýká, že správní orgány i krajský soud se nedostatečně vypořádaly s argumentací, co přesně by měla kamera na koncovém zařízení zachycovat a co lze rozumět pod pojmem „*zda je na nich prováděna hra*.“

[15] Rozhodnutí žalovaného je tak z výše uvedených důvodů dle stěžovatelky zjevně nepřezkoumatelné, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které fakticky i dle žalovaného neobstálo co do skutkových zjištění.

[16] Závěrem stěžovatelka namítá, že v uvedeném případě došlo k porušení principu legitimního očekávání, jelikož kamerový systém jako takový je v provozovně stěžovatelky instalován beze změn od doby, kdy jí to uložil zákon. Dne 5. 6. 2018 proběhla v totožné herně kontrola zaměřená na dodržování zákona o hazardních hrách a základního povolení, která nezjistila jakékoliv závady. Stěžovatelka tak neměla důvod se domnívat, že porušuje právní povinnosti. Při kontrole ze dne 27. 11. 2019 však totožné umístění kamer bylo vyhodnoceno jako závadové. Stěžovatelka tedy uzavírá, že došlo ke vzniku nedůvodných rozdílů při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů, čímž správní orgány porušily zásadu legitimního očekávání.

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou a ztotožňuje se s argumentací krajského soudu. Upozornil, že tvrzení stěžovatelky o zúžení skutku ve výroku napadeného rozhodnutí bez náležitého odůvodnění je novou námitkou, kterou stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, ač tak učinit mohla. K tomuto tvrzení žalovaný dodává, že změnou výroku reagoval na odvolací námitku stěžovatelky, která tvrdila, že „výrok rozhodnutí není dostatečně určitým a přesným způsobem vymezen“. Vytýkaná změna rozhodnutí neznamená věcnou změnu prvoinstančního rozhodnutí, nýbrž přesnější a srozumitelnější popis skutku.

[18] Žalovaný dále podotýká, že při seznámení se s výsledky kontroly přehrál předmětné kamerové záznamy a pečlivě hodnotil jejich obsah s cílem učinit závěr v souladu s objektivní realitou. Žalovaný následně (shodně s kontrolním orgánem, správním orgánem a posléze i krajským soudem) učinil zjištění, že stěžovatelkou předložené kamerové záznamy nesplňují povinnosti uložené v základním povolení a nejsou natolik kvalitní a detailní, aby z nich bylo patrné, zda jsou koncová zařízení technických her č. AGGS20181426, AGGS20181427 a AGGS20181437 v provozu a zda je na nich prováděna hra. Požadovanou kvalitu a detail záznamu by nebylo dle žalovaného možné zhojit ani stěžovatelkou navrhovanou výpovědí svědka. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost **není** důvodná.

pokračování

[21] V kasační stížnosti stěžovatelka uplatnila i důvod nepřezkoumatelnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., který nijak blíže nerozvedla. Jedná se však o vadu, ke které musí Nejvyšší správní soud přihlídnout i z úřední povinnosti.

[22] Rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný, neboť splňuje požadavky judikatury kladené na odůvodnění soudního rozhodnutí (nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, či ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, případně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Z rozsudku je patrné, jak soud o návrhu rozhodl, jaké důvody jej k tomu vedly a na jakých úvahách založil své závěry. Rozsudek krajského soudu není ani vnitřně rozporný, ostatně je zřejmé, že mu stěžovatelka rozumí, neboť s jeho závěry věcně polemizuje.

[23] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou stěžovatelky, podle níž došlo k pochybení ze strany žalovaného tím, že bez jakéhokoliv odůvodnění zúžil ve výroku napadeného rozhodnutí vymezení skutku. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. zakotvuje zásadu, podle níž kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[24] Po porovnání obsahu žaloby a kasační stížnosti dospěl kasační soud ve světle výše nastíněné zásady k závěru, že námitka stěžovatelky týkající se neoprávněného zúžení skutku je podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. Je tomu tak proto, že tuto námitku ve formě žalobního bodu mohla stěžovatelka uplatnit již v řízení před krajským soudem, což neučinila, ačkoliv jí v tom nic nebránilo.

[25] Dále se kasační soud zabýval námitkou stěžovatelky, podle níž v řízení došlo k porušení jejich ústavně zaručených práv na řádné projednání věci tím, že správní orgány záměrně neprovedly důkazy vyvracející její obvinění z přestupku.

[26] Namítá-li stěžovatelka, že správní orgány nezákonně odmítly provést důkaz přehráním audiovizuálních záznamů z kamerového systému v provozovně, a rozhodnutí správních orgánů tak nemá podklad ve spisových materiálech, ztotožňuje se Nejvyšší správní soud se závěrem krajského soudu. Podle něj kontrolující osoby řádně zaznamenaly po zhlédnutí kamerových systémů v provozovně svá zjištění do protokolu o kontrole, který je součástí správního spisu. Na základě těchto zjištění bylo zahájeno i samotné řízení o přestupku a správní orgán I. stupně dostal své povinnosti tím, že ve svém rozhodnutí na závěry kontroly odkazuje a zhlédnuté kamerové záznamy hodnotí.

[27] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že odmítnutí provést důkazy je třeba vnímat ve světle § 81 zákona o přestupcích, který umožňuje správnímu orgánu vycházet pouze z kontrolních zjištění, pokud řízení o přestupku navazuje na výkon kontroly a skutečnosti zjištěné při kontrole jsou natolik úplné a dostatečné pro zjištění stavu věci, že již není třeba provádět další dokazování. Tento paušalizující závěr, dle něhož je možné využít protokol o kontrole za každé situace jako jediný důkazní prostředek, musí kasační soud korigovat, přičemž lze v této souvislosti odkázat na předchozí judikaturu (viz rozsudek ze dne 2. 11. 2022, č. j. 8 As 64/2021 - 45).

[28] Správní orgán totiž nemůže odmítnout provést důkazy pouze s odkazem na to, že jsou v rozporu s protokolem o kontrole, nebo jen proto, že kontrolovaná osoba nepodala proti kontrolním zjištěním včas námitky a ponechala si svou procesní obranu až do samotného správního řízení. Ani skutečnost, že účastník řízení nepředloží návrhy na provedení konkrétních důkazů, nýbrž kontrolní zjištění pouze zpochybňuje svými tvrzeními, neopravňuje správní orgán k závěru, že postačí vycházet z protokolu o kontrole jako jediného či klíčového důkazu o protiprávním jednání. (srov. rozsudek ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, č. 3027/2014 Sb. NSS).

[29] Na těchto závěrech, učiněných ještě před účinností zákona o přestupcích, nic nemění ani zmíněný § 81 tohoto zákona. Toto ustanovení totiž nezabavuje správní orgán povinnosti vycházet při rozhodování ze skutečného stavu věci, tedy nikoliv pouze ze zjištění učiněných v rámci kontroly, a je povinností správního orgánu, aby v řízení o přestupku mimo rozumnou pochybnost prokázal, že k protiprávnímu jednání skutečně došlo, přičemž za jediný a неотředitelný důkaz v této souvislosti nelze považovat protokol o kontrole.

[30] V projednávaném případě stěžovatelka kontrolní zjištění správního orgánu nepochybnila tím, že by uvedla konkrétní důvody, pro které by považovala zjištění z kamerových systémů za nesprávná, ani nepodala proti protokolu o kontrole námitky, ve kterých by uvedla, jak správně by měly být kamerové záznamy vyhodnoceny. Přestože nevyužila možnosti podat proti protokolu o kontrole námitky, měla z výše uvedených důvodů v přestupkovém řízení nadále možnost a právo zpochybňovat zjištěný stav věci a navrhopvat důkazy, které by přispěly k jeho objasnění. Právo navrhopvat důkazy je nezávislé na podmínce podat námitky proti protokolu a v případě, že by námitky byly podány, je nezávislé na jejich obsahu či na tom, jak byly správním orgánem vyhodnoceny. Žalovaný v tomto případě postupoval správně, pokud stěžovatelce nepodání námitek nekladl k tíži a ani s poukazem na tuto skutečnost nezkrátil její procesní práva týkající se další možnosti navrhopvat důkazy.

[31] Po zahájení řízení o přestupku ovšem stěžovatelka nenavrchovala, aby byly kamerové záznamy znovu přehrány, ač tak učinit mohla. Jak správně uvádí krajský soud, za takový návrh totiž nelze považovat návrh na provedení výslechu svědka, jehož výslech měl dle stěžovatelky proběhnout za současného použití techniky kamerového systému. Pokud v této souvislosti stěžovatelka navrchovala výslech svědka, je zde nutné připomenout, co je úlohou svědka v řízení před správním orgánem či soudem. Svědek má vypovídat o tom, co sám viděl a slyšel, tedy vnímal svými smysly, jak uvádí i krajský soud v napadeném rozsudku. Jeho rolí naopak není osvětlovat správnímu orgánu, jak se ovládá kamerový systém, jak jednotlivé důkazy hodnotit, předkládat odborná stanoviska k obsahu podkladů pro vydání rozhodnutí či vlastními slovy tlumočit názory účastníka řízení. Stěžovatelka navrchovala výslech svědka, který měl osvětlit, jak vnímat obsah kamerových záznamů, avšak z důvodů uvedených výše správní orgány nepochybily, pokud navrhopvaný výslech svědka vyhodnotily jako nadbytečný.

[32] Správní orgány proto postupovaly správně, jestliže umožnily stěžovatelce předkládat důkazy, které by mohly vyvrátit zjištění učiněná při kontrole. Stěžovatelka však nepředložila žádné podklady ani nenavrhlala důkazy, které by byly způsobilé kontrolní zjištění vyvrátit. Jak kasační soud ověřil, kamerové záznamy byly součástí správního spisu,

pokračování

správní orgány se s nimi seznámily a samostatně je v napadených rozhodnutích hodnotily (viz str. 3 rozhodnutí správního orgánu I. stupně).

[33] Nedůvodná je i námitka, že správní orgány ani krajský soud se dostatečně nevypořádaly s argumentací, co přesně by měla kamera na koncovém zařízení zachycovat a co lze rozumět pod pojmem „*zda je na nich prováděna hra*“. Jak uvedl již krajský soud, stěžovatelka je podnikatelkou a profesionálkou v daném oboru a měla by zvolit takový kamerový systém, aby kvalita a detail kamerových záznamů umožnily závěr, zda je snímání koncové zařízení v provozu či nikoliv. Jak ovšem vyplývá ze správního spisu i z kamerových záznamů, koncová zařízení jsou umístěna v takové vzdálenosti od kamer a jsou snímána z takových úhlů, že nelze rozpoznat jakýkoliv stav monitorů. Stěžovatelka tedy povinnosti, která jí byla uložena v základním povolení, jednoznačně nedostála a ani jakékoliv alternativní výklady pojmu „*zda je na nich prováděna hra*“ na této skutečnosti nemohou nic změnit.

[34] Kasační soud se taktéž nemohl ztotožnit s poslední námitkou stěžovatelky týkající se vzniku legitimního očekávání založeného předcházející kontrolou v herně. K námitce vzniku legitimního očekávání uvedl krajský soud, že správní praxe zakládající legitimní očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu je ustálená, jednotná, dlouhodobá činnost orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Stěžovatelka podle krajského soudu neargumentovala ustálenou praxí, nýbrž pouze odkazovala na kontrolní zjištění z dřívější kontroly, avšak nijak neupřesnila rozsah a výsledek této kontroly. Kasační soud i zde musí úvahy krajského soudu mírně korigovat.

[35] Legitimní očekávání může být založeno nejen ustálenou, jednotnou a dlouhodobou praxí, ale též individuálním ujištěním, které však musí být dostatečně konkrétní a určité (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012 - 38, ze dne 19. 9. 2012, č. j. 1 Afs 59/2012 - 34, ze dne 30. 10. 2012, č. j. 1 Afs 64/2012 - 33, a ze dne 17. 7. 2014, č. j. 10 As 10/2014 - 43, které navazují na bohatou judikaturu Soudního dvora EU, např. rozsudky ze dne 18. 7. 2007, ve věci C-213/06 P, bod 33, ze dne 16. 12. 2008, ve věci C-47/07 P, bod 81, ze dne 13. 3. 2008, ve spojených věcech C-383/06 až C-385/06, bod 56, ze dne 18. 12. 2014, ve věci C-599/13, bod 52, jakož i ze dne 16. 12. 2010 ve věci C-537/08 P, bod 63, či ze dne 20. 6. 2013 ve věci C-568/11, bod 56). Takového ujištění se však stěžovatelce v dané věci nedostalo.

[36] Podmínkou vzniku legitimního očekávání, že ten, kdo se takového očekávání dovolává, postupoval správně, resp. dodržel své povinnosti (a nemůže mu proto být vytýkáno porušení určité povinnosti), je to, aby ujištění bylo konkrétní ve vztahu k vytýkanému pochybení (srov. např. rozsudek ze dne 8. 11. 2017, č. j. 10 Afs 86/2017 - 42). O konkrétní ujištění totiž obecně nejde, jestliže předchozí kontroly u konkrétního subjektu neodhalily, že pochybil a nedodržel všechny své povinnosti (rozsudky ze dne 19. 6. 2019, č. j. 7 Afs 47/2019 - 25, body 24 a 25, či ze dne 19. 6. 2019, č. j. 7 Afs 23/2019 - 37, body 15 a 16). Jinými slovy k založení legitimního očekávání nestačí, že předchozí kontrola nevyústila v konstatování, že došlo k porušení stanovených povinností (obdobně též rozsudky ze dne 8. 11. 2017, č. j. 10 Afs 86/2017 - 42, body 35 až 37, ze dne 15. 2. 2021, č. j. 6 Afs 253/2020 - 46, body 17 a 18, ze dne 30. 3. 2021, č. j. 2 Afs 222/2019 - 46).

[37] Ačkoliv se citovaná judikatura týká legitimního očekávání příjemců dotací při uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně, který není trestněprávní sankcí, tyto závěry lze užít také na oblast správního trestání. Není totiž důvodu se od uvedených východisek odchýlit, neboť se týkají výkladu podmínek, za nichž lze na základě předchozího individuálního postupu orgánu veřejné moci nabýt legitimní očekávání o neporušení povinností, které je dotčený subjekt povinen dodržovat. Pokud stěžovatelka namítá, že se jí dle předchozí kontroly dostalo konkrétního ujištění, které zakládá legitimní očekávání, že neporušila povinnosti související s pořizováním kamerových záznamů hry v její provozovně, není důvodu při posouzení této námítky užít jiná východiska. Lze proto uzavřít, že obecný závěr kontroly o dodržení všech povinností nezakládá konkrétní ujištění ve vztahu k povinnosti zajistit dostatečné kamerové záznamy hry.

[38] Nadto v rozsudku ze dne 12. 5. 2022, č. j. 1 Ads 60/2021 - 41, již kasační soud k obdobné námítce, že předešlé kontroly založily legitimní očekávání stěžovatelky, které vylučuje v budoucnu její potrestání za přestupek, uvedl, že rozhodující je i dostatečné zjištění stavu věci v rámci přechozích kontrol. Lze dát proto krajskému soudu za pravdu v tom, že v daném případě není zřejmé, zda byl rozsah obou kontrol totožný a zda bylo při předchozí kontrole totožné i rozmístění kamer v provozovně.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[40] O náhradě nákladů rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační řízení. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rozsah jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2023

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu